

Libris.ro

Respect pentru oamenii

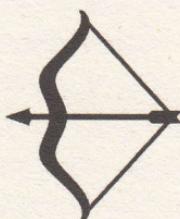
MIA SHERIDAN

Vocea *lui* Archer

Traducere din limba engleză și note de
ADINA PINTEA

București, 2017

Legenda lui Chiron

Centaurii, ca popor legendar, erau cunoscuți ca fiind ostili cu oamenii, dedați bețiilor, scandalurilor și desfrâului. Chiron, însă, nu era ca toți ceilalți. El era numit „Centaurul cel bun” și „Vindecătorul rănit” și era mai înțelept, mai bun și mai drept decât cei din neamul său.

Din nefericire, a fost rănit din greșală de Hercule în genunchi cu o săgeată otrăvită atunci când Hercule se lupta cu ceilalți centauri. Chiar dacă era cunoscut drept vindecător, el nu și-a găsit leac niciodată pentru propria durere, și, pentru că era nemuritor, durerea era veșnică. Astfel, a cerut zeilor să-l facă muritor și să-i curme suferința.

În cele din urmă, Chiron l-a întâlnit pe Prometeu, care și el trăia o durere insuportabilă. Prometeu fusese condamnat de zei la chinuri eterne și a fost legat de stânci unde, în fiecare dimineață, un vultur era trimis să-i mănânce ficatul, care, seara, îi creștea la loc.

De bunăvoie, Chiron a vrut să renunțe la nemurire în schimbul vieții lui Prometeu, reușind astfel să se elibereze amândoi de chinurile veșnice. Astfel, Chiron a căzut mort la picioarele lui Prometeu. Datorită bunătății și sacrificiului său, Zeus i-a redat nemurirea lui Chiron, oferindu-i drept recunoștință o constelație, cea a Centaurului (Săgetătorului), pentru ca frumusețea sa să poată fi admirată mereu.

Rana lui Chiron simbolizează puterea tămăduitoare a suferinței, modul în care durerea personală, fie ea fizică sau emoțională, poate deveni sursa unei extraordinare forțe morale și spirituale.

CAPITOLUL UNU

Archer, şapte ani *Aprilie*

— Prinde-mă de mâină! Te ţin bine, am spus cu multă blândie, în timp ce elicopterul se ridică de la pământ și, în același timp, Duke îl prinse de mâină pe Ochi de Sarpe.

Încercam să fac cât mai puțină gălăgie în timp ce mă jucam, fiindcă mama era din nou supărată și nu voiam să-o trezesc, dormea, sus, la ea în cameră. Îmi spusește să mă uit la desene animate în pat, lângă ea, și făcusem asta o vreme, dar când am văzut că adormise, am coborât să mă joac cu figurinele G.I. Joe.

Elicopterul ateriză și oamenii mei sărără și se refugiară sub scaunul pe care așezasem un prosop ca să-l transform într-un buncăr subteran. Am luat elicopterul de jos și l-am ridicat în aer făcând *vâj, vâj, vâj*. Mi-am dorit să pot pocni din degete și să-mi transform elicopterul într-unul adevarat. Apoi aş urca-o pe mama în el și am pleca departe, departe de el, de ochi învinețîți și de lacrimile mamei mele. Nu mi-ar păsa unde am ajunge, atâtă timp cât am fi departe, cât mai departe.

Am intrat de-a bușilea înapoi în buncăr și, câteva minute după aceea, am auzit cum se deschide și închide ușa de la intrare, după care cineva se îndreptă cu pași greoî prin hol, pe

coridor, spre locul în care mă jucam eu. Mi-am iștit capul și am zărit o pereche de pantofi negri, strălucitori și manșetele unor pantaloni, care știam că erau de uniformă.

Am ieșit cât ai zice „unchiule Connor”, iar el se lăsă pe vine și mă aruncă în brațele lui, cu grijă, să nu mă lovesc de locul în care-și ținea pistolul și lanterna de polițist.

— Salut, miciuțule, îmi zise și mă strânse la piept. Ce mai face eroul meu?

— Bine. Vezi ce fortăreață subterană am construit? 1-am întrebat, dându-mă într-o parte și arătând mândru cu degetul peste umăr fortul pe care îl făcusem sub masă din pături și prosoape.

Era chiar fain.

Unchiul Connor zâmbi și-și aruncă privirea peste umărul meu.

— Sigur că văd. Ai făcut o treabă grozavă, Archer. N-am mai văzut până acum o fortăreață care să pară atât de nepătruns ca aceasta, după care îmi făcu șmecherește cu ochiul și zâmbi larg.

Am început să rânjesc.

— Te joci cu mine? 1-am întrebat.

Îmi ciufuli părul, zâmbind.

— Nu chiar acum, prietene. Mai târziu, bine? Unde e mama ta? M-am schimbat la față.

— Hm, nu se simte prea bine. Stă întinsă.

L-am privit direct în față pe unchiul Connor, direct în ochii lui căprui deschis. Deodată, îmi veni în minte imaginea unui cer înainte de furtună: întunecat și cam înfricoșător. M-am dat ușor un pas înapoi, dar la fel de rapid se limpezi și privirea unchiului Connor și mă trase din nou la el în brațe, strângându-mă cu putere.

— E în regulă, Archer, e în regulă.

Mă așeză apoi în fața lui, mă prinse de brațe și privirea lui îmi iscodi chipul. Am surâs și el mi-a zâmbit la rândul său.

— Ai zâmbetul mamei tale, știi?

Fața mi se însenină de bucurie. Îmi plăcea zâmbetul mamei mele: era blând și minunat și mă făcea să mă simt iubit.

— Dar semăn cu tata, i-am răspuns, mutându-mi privirea în pământ. Toată lumea îmi spunea că am ceva din aerul lui Hale.

Mă privi țintă, cu ochii larg deschiși, ca și cum nu era sigur dacă să spună ceva sau nu, dar se răzgândi apoi.

— Ei bine, amice, asta e un lucru bun. Tatăl tău e un tip arătos.

Îmi zâmbi, însă surâsul nu-i ajunse în priviri. Îl priveam dorindu-mi să semăn cu unchiul Connor. Mama îmi zise odată că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse în viața ei. Păruse apoi foarte vinovată, de parcă nu ar fi trebuit să spună aşa ceva. Poate fiindcă nu era tatăl meu, m-am gândit eu. Și-apoi, unchiul Connor era ofițer de poliție, un erou. Când mă făceam mare, aveam să fiu la fel ca el.

Unchiul Connor se ridică în picioare.

— Mă duc să văd dacă mama ta s-a trezit. Joacă-te în continuare cu eroii tăi și cobor imediat înapoi, bine, amice?

— Bine, am dat din cap.

Îmi ciufuli din nou părul, după care se îndreptă spre scări. Am așteptat vreo două minute, apoi m-am dus tiptil după el. Am ferit fiecare treaptă care scârțâia ținându-mă de balustradă ca să înaintez. Știam cum să păstrez liniaștea în casa aceea.

După ce am ajuns în capul scărilor, m-am postat în fața ușii de la camera mamei mele ca să ascult. Ușa nu era decât puțin întredeschisă, dar era destul cât să aud.

— Sunt bine, Connor, vorbesc serios! se auzi vocea blândă a mamei.

— Nu ești deloc bine, Alyssa, izbucni el printre dinți, într-o voce atât de puternică încât m-am speriat. Dumnezeule! Îmi vine să-l omor. Nu mai pot, Lys. Nu mai suport atitudinea asta de martir. Poate că tu ai impresia că meriți aşa ceva. Însă *Archer Nu Merită*, zise în continuare, rostind atât de apăsat ultimele trei cuvinte, încât mi-am dat seama că avea gura încleștată, la fel cum îl mai văzusem și altădată. De regulă când era tata prin preajmă.

Preț de câteva minute nu am auzit nimic altceva decât plânsul înfundat al mamei mele, apoi vocea unchiul Connor, care vorbi din nou. De data aceasta cu o voce seacă, parcă fără nicio emoție.

— Vrei să știi unde e acum? A plecat de la bar acasă cu Patty Nelson. I-o trage cu foc de trei zile, de duminică, la ea în rulotă. Am trecut pe acolo și i-am auzit chiar din mașină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Connor! se auzi vocea gâțuită a mamei. Vrei să mă faci să mă simt mai rău?

— Nu, tună vocea lui și am tresărit ușor. Nu, spuse din nou, mai bland. Încerc să te fac să înțelegi că e destul. *Destul*. Dacă ai impresia că trebuie să ispășești vreun păcat, gata, s-a terminat! Nu îți dai seama? Nu a fost cazul să gândești aşa, dar să zicem că e aşa, de dragul discuției. Îți-ai plătit toate păcatele! De mult! Acum plătim și noi! Dumnezeule! Vrei să știi cum m-am simțit când am auzit zgomotele din rulota aceea? Îmi venea să dau buzna peste ei și să-l omor în bătaie pentru că te umilește în halul asta și pentru că nu te respectă deloc. Și partea a naibii de frumoasă e că ar trebui să fiu fericit că e cu altcineva și nu cu tine, cu oricine altcineva și nu cu femeia care mi-a intrat în suflet, și de acolo nu pot să-o mai scot oricât de mult aș încerca. În schimb, m-am simțit ca naiba. Ca naiba, Lys. Pentru că nu se poartă cu tine cum ar trebui să se poarte, cu toate că, dacă lucrurile ar sta aşa, asta ar însemna că nu ai mai fi a mea niciodată.

Din încăpere nu se mai auzi niciun sunet câteva minute și am vrut să arunc o privire înăuntru pe furiș, dar nu am făcut-o. Nu auzeam decât plânsul înăbușit al mamei și foșnete ușoare.

În cele din urmă, unchiul Connor vorbi din nou, de data aceasta mai bland, cu o voce duioasă.

— Lasă-mă să te duc de aici, iubito, te rog, Lys. Dă-mi voie să vă protejez, pe tine și pe Archer. Te rog.

Am putut ghici ceva în vocea lui, dar nu mi-am dat seama ce anume. Am tras ușor aer în piept. Voia să ne ducă undeva departe de aici?

— Cum rămâne cu Tori? întrebă mama în șoaptă.

Trecură câteva secunde până când unchiul Connor îi răspunse:

— O să îi spun lui Tori că o părăsesc. Va trebui să știe. Oricum căsnicia noastră nu mai merge de câțiva ani. Va trebui să înțeleagă.

— Nu va înțelege, Connor, îi răspunse mama, părând speriată. O să se răzbune. Întotdeauna m-a urât.

— Alyssa, nu mai suntem copii. Nu discutăm de un rahat de competiție. Vorbim de viață noastră. De faptul că te iubesc. Că merităm o viață împreună. Este vorba despre mine, despre tine și despre Archer.

— Și Travis?

Liniște.

— O să rezolv asta cu Tori, zise el. Nu trebuie să-ți faci griji.

După o tăcere și mai lungă, mama zise:

— Ce se va întâmpla cu serviciul tău, cu cei din oraș...

— Alyssa, spuse unchiul Connor cu o voce blajină. Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Dacă nu te am lângă mine, nimic nu mai contează. Nu ți-ai dat seama până acum? O să-mi dau demisia, o să vând pământul. Vom avea viață noastră. Vom fi

fericiți. Departe de aici, departe de locul acesta. Un loc pe care să-l putem numi al nostru. Iubito, nu vrei asta? Spune-mi că da.

Se lăsă din nou liniște, nu se auzeau decât niște sunete imperceptibile, ca și cum se sărutau. Îi mai văzusem sărutându-se când mama nu știa că îi urmăream pe furiș, aşa cum făceam și acum. Știam că era ceva greșit, că mamele nu ar fi trebuit să se sărute cu bărbații care nu erau soții lor. Dar știam și că tații nu trebuiau să vină acasă băuți și să-și pălmuiască soțiile, iar mamele nu trebuiau să-i privească pe unchi cu acea privire blajină pe care o recunoșteam în ochii mamei mele ori de câte ori unchiul Connor venea pe la noi. Totul era încâlcit și neclar, iar eu nu mai știam ce să mai pricep. De aceea îi urmăream pe furiș, ca să înțeleg.

În cele din urmă, după ceea ce păru o eternitate, mama spuse ceva în șoaptă, că abia-abia am auzit.

— Da, Connor, du-ne de aici. Du-ne departe, cât mai departe. Eu, cu tine și cu Archer. Haide să fim fericiți. Vreau asta. Te vreau pe tine. Doar pe tine te-am dorit întotdeauna.

— Lys... Lys... Lys a mea..., l-am auzit pe unchiul Connor, rostind cuvintele printre respirații dese și greoaie. M-am îndepărtat pe furiș, înapoi, pe scări, ocolind treptele care scârțâiau, mișcându-mă fără să scot un sunet, în liniște deplină.

CAPITOLUL DOI

Bree

Mi-am aruncat rucsacul pe umăr, am luat cușca pentru transportat câini de pe scaunul din dreapta și am închis portiera de la mașină. Am rămas în picioare nemîșcată pentru un minut doar ca să aud cântecul din zori al greierilor, răsunând în jur, acoperind, dar nu în întregime, foșnetul ușor al copacilor ce fre-mătau în vânt. Cerul de deasupra mea era de un albastru viu și am reușit să zăresc în depărtare, printre cabanele din față mea, luciul unui lac ce strălucea în lumina soarelui. Am aruncat o privire spre căsuța albă, cea care încă avea în geamul din față semnul „De închiriat”. Se vedea că era mai veche și cam dără-pănată, însă avea un farmec ce mă cucerí pe loc. Mă și vedeam stând seara, pe verandă, uitându-mă la copaci din jur, legă-nându-se în briza serii, în timp ce luna se ridică din lacul din spatele meu, simțind parcă în aer mirosul de pin și de apă de lac. Am zâmbit în sinea mea. Speram ca și interiorul căsuței să aibă același aer fermecător sau, dacă nu, măcar unul *curat*.

— Ce părere ai, Phoebs? am întrebat încet.

Phoebe pufni aprobator din cușca de transport.

— Da, și eu cred la fel, i-am răspuns.

Un Sedan vechi opri lângă Volkswagenul broscuță și din el coborî un bărbat în vîrstă, care veni spre mine.

— Bree Prescott?